

Ҳукми табрик кардани кофирон дар иди Кресмес (иди соли нави милоди)

[Тоҷики – Tajiki – طاجيكية]

Таҳия ва тарҷумаи: Мусъаби Ҳамза

2009 - 1431

islamhouse.com

حكم تهنة الكفار بعيد الكريسماس

« باللغة الطاجيكية »

إعداد و ترجمة : مصعب حمزة

2009 - 1431

islamhouse.com

Суол: Хукми табрик кардани кофирон дар иди Кресмес(иди соли нави милоди) чист? ва чигуна ҷавоб диҳем онҳоро вақто бо ин ид моро табрик карданд? Оё ба ҷойҳое ки ин гуна муносибатҳо аст рафтан ҷоиз аст? Оё агар ин кор аз тарафи инсон ғайри ихтиёри сурат гирад гунаҳгор мешавад, ва рафтаниш шояд аз шарм ё муҷомала ё барои худро дар назди онҳо ноҳинҷор ҳис накардан сурат гирифта бошад, ва ё бо дигар сабабҳо? Ва оё ба онҳо ташаббуҳ ва ё монанди кардан ҷоиз аст?

Ҷавоб: Табрик кардани кофирон дар иди Кресмес ё дигар идҳои динияшон бо иттифоқи олимон ҳаром аст.

Чигунае ки ибни Қайим дар китоби "Аҳкоми аҳли зимма" гуфтааст: Ва аммо табрик ва таҳният гуфтан ба шаоир ва муносибатҳои куфри бо иттифоқ (олимон) ҳаром аст. Мисли инки мегуяд: Идат муборак бошад, ё бо ҳамин иди гуфтат табрик кунад, ва дигар муносибатҳои дини.

Пас ин агар чанде гуяндааш аз куфр саломат мемонад вале дар кори ҳаром воқеъ мешавад (яъне агар чанде гуяндааш кофир намешавад вале кори ҳаромро анҷом додааст).

Ва ин мисли он аст ки уро барои сачда карданиш бар салиб (крест) табрик мегуӣ, балки гуноҳи он аз ин бузургтар аст, ва табрику таҳният бо ин зишттару баддтар аст аз табрики онҳо бар нушидани шароб, куштани бегуноҳ, ва зино ва дигар гуноҳон. Ва бисёр

аст касоне ки дин дар наздашон қадре надорад муртакиби ин корҳо мешаванд, ва намедонанд ки ин корашон қадре надорад муртакиби ин корҳо мешаванд, ва намедонанд ки ин корашон пасту зишт аст, пас касе бандаеро дар гуноҳ ё бидъат ё куфр табрик гуяд, у худро дар мақту ғазаби Худованд гирифтор намудааст. (Сухани ибни Қайим тамошуд).

Пас ба мисли он табрики кофирон дар идҳои динияшон ҳаром аст, чигунае ки ибни Қайим зикр кард, зеро табрик кардани онҳо, иқрор ва рози будан аст барои онҳо дар амалҳо ва муносибатҳои динияшон, агар чанде у ба ин куфр рози нест, лекин барои мусулмон ҳаром аст ки барои онҳо динашонро ва муносибатҳои куфрро рози бошад, зеро Худованд дар ин рози нест, чигунае ки фармудааст:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ
الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ ﴿٢﴾ الزمر: ٧

"Агар носипоси кунед пас ҳар оина Худо аз шумо бениёзаст дар ҳаққи бандагони худ носипосиро намеписандад, ва агар сипосдори кунед уро барои шумо писанд кунад"

Дар чои дигар мефармояд:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿۱﴾ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا ﴿۲﴾ المائدة: ۳

"Имруз барои шумо дини шуморо комил кардам, ва бар шумо неъматҳои худро тамоми кардам, ва Исроми барои шумо дин ихтиёр кардам"

Табрик кардани онҳо ҳаром аст, ва ин баробар аст ки у ҳамкори мусулмон аст ё не, (дар ҳама ҳолатҳо табрики онҳо дар идҳои диниашон ҳаром аст).

Аммо агар онҳо моро дар идҳоиашон (мисли соли нави Масеҳи ки бо соли нави милоди машҳур аст) табрик ва таҳният гуянд, мо ба онҳо ҷавоб намедиҳем, зеро инҳо идҳои мо нестанд. Ва Худованд аз он идҳои онҳо рози нест, зеро он идҳо ё идҳои навовардаи дар диниашон аст ё инки собиқ аз асли диниашон буд вале ислом, ки Худованд Муҳаммадро (с) бо он ба тамоми халқ фириристодааст, онҳоро насх ва бекор намудааст.

Худованд дар ин бора чунин фармудааст:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿۱﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿۲﴾ آل عمران: ۸۵

"Ва ҳар кас ки ғайри ислом дини дигарро талаб кунад пас ҳаргиз қабул карда нахоҳад шуд аз у, ва у дар охира аз зиён қорон аст"

Қабул кардани мусулмон даъвати онҳоро дар ин муносибатҳо ё пешвозгириҳои динияшон ҳаром аст, зеро даъвати онҳоро қабул кардан дар ин маросими динияшон саҳтар аст аз табрик гуфтани онҳо, зеро инҳо ҳамроҳии онҳо дар ин маросимашон аст.

Инчунин барои мусалмонҳо ҳаром аст ки ба онҳо ташаббуҳ ва монанди карда ингуна маросимҳоро барпо дорад. Инчунин тухфа додани ҳамдигар, тақсим кардани шириниҳо, тайёр намудани таомҳо, ва истироҳат эълон кардан аз кор, ба муносибати ингуна маросимҳо ҳаром аст, зеро расули Худо мефармояд: "Касе ки ба қавме ташаббуҳ ва монанди кард, у аз ҳамон қавм аст" (яъне касе ки дар иди онҳо хушҳоли кард, ва маросими онҳоро табрик гуфт, ва тухфа ва ширини ва таъом тақдим кард, пас у ҳам монанди ҳамонҳо аст, ва яке аз онҳо аст).

Шайхул ислом ибни Таймия дар китоби (Иқтизои сироти мустақим) мефармояд: Монанди кардани онҳо дар баъзе аз идҳояшон сабаби хушҳоли онҳо бар амали ботилашон мешавад, (агар чанде амали онҳо ботил ва нодуруст аст, вале вақте мебинанд ки мусулмонҳо бо онҳо хушҳоли доранд ва бо онҳо ин иди ботилро пешвоз мегиранд, хушҳол мешаванд) ва шояд тамаъ дар ин кунанд ки фурсати муносиб ёфта заифонро хор ва зери по намоянд.

Ва касе ин корро анҷом диҳад гунаҳгор шудааст: Баробар аст ки у инро барои муомилаи хуш карда бошад, ё аз руи дуст дори карда бошад, ё аз шарм, ё

ба ягон сабаби дигар, у дар ҳама ҳолат гунаҳгор мешавад, зеро ин аз руи нифоқ ва моил шудан ба онҳо аст, ва аз ҷумлаи сабабҳои тақвият додани онҳо ва фахр кардани онҳо бар динашон аст.

Ва аз Худованд масъалат дорем ки мусулмононро ба динашон иззат диҳад, ва онҳоро дар динашон устувор ниғаҳ дорад, ва бар душманонашон нусрат диҳад, ҳамонро Худованд Қави ва Азиз аст.

Маҷмуи фатово ва расоили Шайх Муҳаммад ибни Усаймин ҷилди 3 боби алвалоу валбароъ.